

Autor: Mark Yuray

Přenesme se zpět v čase do Německa na začátek roku 2016. „Německo šokováno silvestrovskými skupinovými útoky proti ženám v Kolíně“, psala tehdy **BBC**:

Rozsah útoků proti ženám u *hlavního vlakového nádraží v Kolíně* šokoval Německo. Zapojila se do nich asi *tisícovka opilých a agresivních mladíků*. Policejní náčelník Wolfgang Albers to označil za „zločin zcela nových rozměrů“. Jednalo se podle něj o muže arabského a severoafrického vzezření. Zvláště znepokojivé je, nakolik *organizovaně útoky působily*. Asi tisíc mladíků dorazilo v *početných skupinkách*, zřejmě s úmyslem útočit na ženy. Kvůli srovnání lidí oslavujících příchod nového roku sice před nádražím byli policisté, podle mnohých zpráv však *některé útoky vůbec nezaznamenali*. Panují také obavy, že mnohé poškozené ženy napadení vůbec nenahlásily.

Zvýraznění jsem přidal já. I z velice zestručněného a autocenzurou svázaného popisu BBC se dozvídáme, že tisíc organizovaných, opilých a agresivních mladých Arabů dorazilo na Silvestra v početných skupinách na hlavní nádraží a náměstí ve více než milionovém německém městě Kolín nad Rýnem, aby se tam pustili do masových krádeží a sexuálních útoků. Policie sice byla na místě, „některé útoky vůbec nezaznamenala“.

Dovolte mi to zopakovat. Policisté si o Silvestru u hlavního nádraží a na největším náměstí velkého německého města nevšimli tisícovky organizovaných, opilých a agresivních mladých

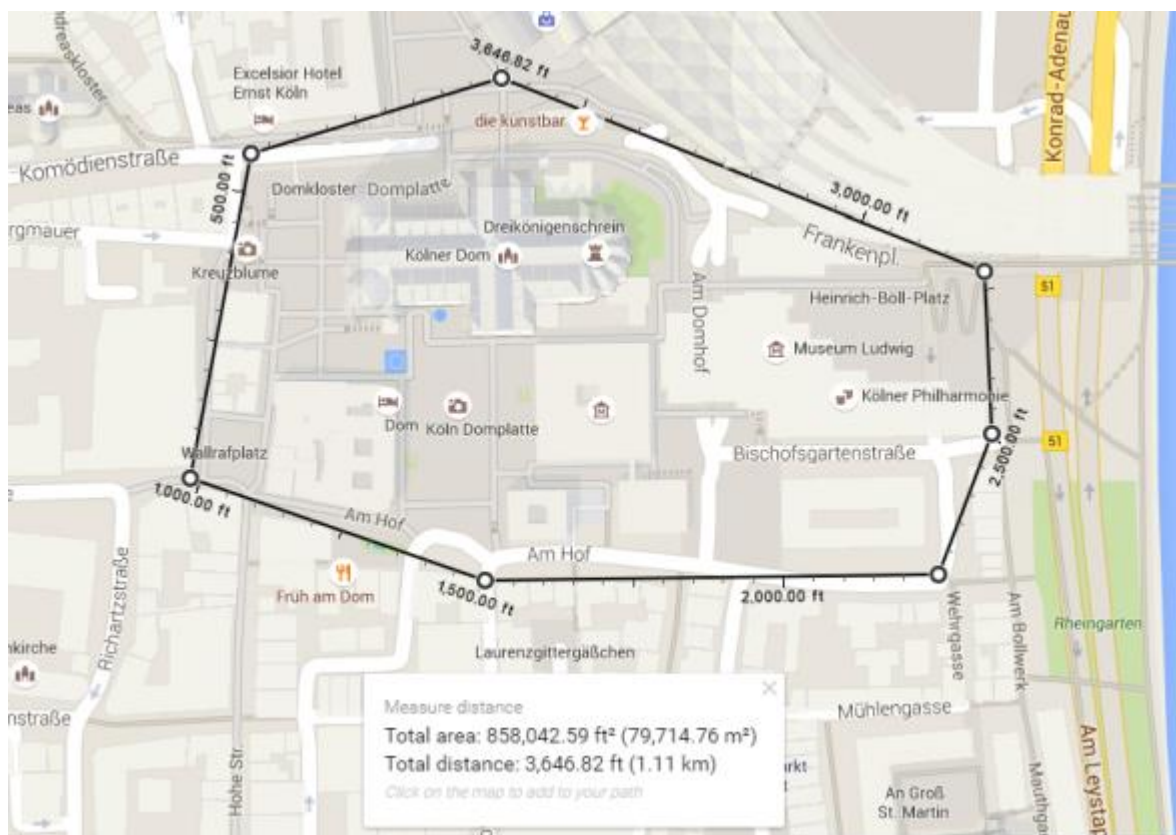
Arabů, kteří se tam dopustili více než **1000 trestných činů**. Kolik policistů tam bylo? Tři? Podle článku *Süddeutsche Zeitung* se jednalo o 80 policejních příslušníků, nikoliv 140, jak udávaly přechodí zprávy, přesto mi stále není jasné, jak se mohlo 80 policistům na ploše – budeme-li hodně velkorysí – velikosti vězeňského ostrova Alcatraz podařit přehlédnout zločiny páchané tisícovkou zločinců.

Alcatraz nezmiňuji jen tak náhodou. V tomto vězení nikdy nepracovalo více než **90 dozorců** současně. Ti vykonávali dohled nad v průměru 260 vězňnými trestanci. Devadesát strážných zvládlo 260 vězňů na ploše o kus větší než hlavní kolínské náměstí, ale osmdesát policistů si na stejně velkém území nevšimnulo jediného ze zločinů spáchaných tisícovkou zločinců – za jednu noc! Ani ti policajti už nejsou, co bývali.

Ale to ještě zdaleka není všechno:

Zásahová policejní jednotka rozehnala v soboru v Kolíně krajně pravicové aktivisty, kteří tam pochodovali na protest proti otevřené imigrační politice své země poté, co byli někteří útočníci zodpovědní za novoroční útoky proti ženám identifikovány jako žadatelé o azyl. Podle policie se pochodu organizovaného protiislamistickým hnutím PEGIDA zúčastnilo asi 1700 lidí, kteří údajně zapojení migrantů do útoků v Kolíně vnímají jako důkaz chybné migrační politiky kancléřky Merkelové. Podle policejní mluvčí se asi polovina přítomných rekrutovala z „prostředí fotbalových chuligánů“. Někteří účastníci házeli na policisty lahve a petardy a zásahová jednotka užila k jejich rozehánění i vodních děl. Po střetech zůstali na místě dva ranění a policie podle svědků zadržela řadu protestujících. Celkem bylo v kolínských ulicích asi 1700 policistů, mnohonásobně více než v průběhu událostí chaosem zmítané silvestrovské noci, při nichž bylo přinejmenším 120 žen oloupeno nebo sexuálně napadeno. „Události silvestrovské noci vyvolaly bouřlivé emoce“, prohlásila policejní mluvčí. „Panovaly tak obavy, že pohár rozbouřených emocí přeteče“.

Tento úryvek je z článku z 9. ledna. Jinými slovy tedy policie 9. ledna v Kolíně pomocí 1700 těžkooděnců s vodními děly rozbila demonstraci cca 1700 lidí, ale asi o týden dřív nedokázala „schrastit“ víc než osm desítek policistů, aby během nejrušnější noci roku ohlíželi hlavní náměstí, kde se tisícovka Arabů pustila do místních. Jde vůbec o tentýž sbor? Policie se podle všeho mnohem víc než loupeží a znásilnění obává „přetečení poháru rozbouřených emocí“ a soudě podle počtu zatčených se připravila chabě na první eventualitu, ale výborně na tu druhou.

Vraťme se však k titulu tohoto článku. Mí milí pravicoví aktivisté: nedovolí vám uspět. Pohár vašich emocí nebude smět přetéct – zásahová policie jej zchladí za každou cenu, klidně i vodními děly.

Představa o aktivismu coby cestě k moci je nejen chybná, ale dokonce úplně postavená na hlavu. Jedná se o záměnu příčiny a následku. Arabští imigranti v Německu smějí osahávat německé ženy a dívky a krást místním lidem iPhony. Nečiní tak vládě a policii navzdory, ale díky nim. Německá pravice nesmí dát veřejně najevo svou existenci ani svůj odpor ke státem podporovanému arabskému znásilňování a krádežím. Tento stav není dílem náhody, ale úmyslu.

(Vlivný nereakcionářský blogger Curtis Yarvin známý pod pseudonymem Mencius) Moldbug psal o pošetilosti politického aktivismu na podporu pravicových věcí už dávno, Aktivismus všeho druhu totiž není cestou k moci, ale jejím výsledkem. Nejde o způsob nabytí moci a vlivu, ale o vítězný tanec těch, kteří už ji drží v rukou. Dopřát si vítězné křepčení, když jste u moci, vaši pozici dále posiluje. V opačném případě vás však státní moc zcela neobřadně rozdrtí a následně vymaže všechny vzpomínky na vaši existenci – pokud jste se ovšem příliš nepřiblížil úspěchu: v tom případě se z vás stane hlavní padouch dějin a morálně odpudivý strašák užívaný k očernění každého, kdo by přišel s čímkoliv byt jen vzdáleně podobným vašim idejím a pozicím.

Aktivistických pravicových organizací bylo odjakživa spousta. Bez obav si troufnu říct, že každá z nich byla ve své době v zásadních otázkách technicky blíže pravdě (i když jim třeba chyběla sofistikovanost) než úřadující vláda. Ale jak se technické správnosti vedlo v konfrontaci se státem podpořenou nesprávností a šílenstvím? Jak se vedlo Ku-Klux-Klanu? **Společnosti Johna Birche**? Americké nacistické straně? Co se stalo s Piercovou Národní aliancí, do níž ročně přitékal milion dolarů? Vzpomene si dnes ještě někdo, že britská Národní fronta mívala tisíce členů, kteří platili příspěvky straně jen pro bělochy a byli ochotní účastnit se pochodů za repatriaci barevných? Kde jsou ti ostří Irčani, kteří **bojovali proti desegregaci Bostonu**? Pomohly jim bojkoty a protesty k něčemu hmatatelnému, nebo policie způsobilně jednala podle příkazů státu a zajistila, aby černošské děti chodily do kdysi bělošských škol – i za cenu zmlácených bílých školáků? A co se o tomto období dnes dovídáme ze všech oficiálních kanálů: ve školách, univerzitách nebo médiích?

Kam až sahá má paměť, varují média neúnavně před nacisty, fašisty a náboženskými pravicovými teokraty, kteří se skrývají v každém stínu a pod každou postelí, připravení na okamžik, kdy někdo vyjádří názor před 30 lety zcela běžný, dnes však nepřijatelně překonaný, načež se všichni tito nacisté, fašisté a náboženští pravicoví teokraté vyvalí do ulic, nastolí totalitární vládu a začnou s masovým krveproléváním. To by bylo nesmírně urážlivé vůči ženám a menšinám a tím pádem zcela nepřijatelné. Pravicovým aktivistům bych však příliš nedoporučoval důvěřovat v pravdomluvnost médií.

Obchodní model médií se opírá o šíření pohodlných a oblíbených lží, proto se v nich zpravidla hromadí ti nejlepší lháři dané společnosti. Tím pádem jim nedělá problém vytvářet obrazy hnědokošiláčů pod každou postelí, kteří čekají jen na povel, aby se vynořili ze stínu a nastolili Čtvrtou říši. Ve skutečnosti však neexistují žádné mocné pravicové instituce a jen hrstka (pokud vůbec nějaké jsou) otevřeně pravicových mocných jednotlivců. Ani silné pravicové strany přichystané chopit se moci. Kdyby si to však průměrný člověk uvědomil a zvnitřnil, zmizela by pro radikálně levicové strany zástěrka, pod níž se maskují jako umírnění centrističtí vládci současného Západu.

Hnědá hrozba pomáhá udržet rudé u moci.

Co se tedy stane, dopustíte-li se chyby, uvěříte médiím a pokusíte se veřejně připojit k pokusu o pravicovou revoluci? Nejspíš k vám přijdou policisté, zpracují vás tonfou, zatknou vás, použijí proti vám nejnovější postupy pro rozehnutí davů, média najdou ve vaší blízkosti někoho, kdo zvedl pravici v nepřijatelném úhlu (a tím zdiskreditují vaše poselství) a následně se od vás všichni bezodkladně distancují a zřeknou se vás. Posléze vás použijí jako další důkaz toho, že nacistická hrozba je akutnější než kdy jindy a že k zajištění míru a prosperity musí vláda bezpodmínečně importovat další dva nebo raději tři miliony blízkovýchodních a afrických migrantů – jinak dojde k novému šoa. Zpoza mříží se vám to sice může zdát absurdní a nespravedlivé, ale v takovémto systému žijeme. Nelze mluvit o nemístném pesimismu, popisuje-li přiměřeně věrně realitu.

Stačí jedna fotka mrtvého kurdského chlapečka na turecké pláži a média jsou zajedno: Evropa musí okamžitě přijmout miliony syrských (ať už jsou odkudkoliv) migrantů. A přesně

to taky Evropa dělá. Nekonečné tisíce fotek, videí a článků o nepřístojnostech a násilnostech páchaných migranty nebo dalšími skupinami označených levicí za marginalizované – a nic. Někde vás dokonce vyhodí jen za to, když si toho všimnete. V Británii můžete skončit i ve vězení. Je to, že technicky máte pravdu a/nebo se nedopouštíte ničeho nezákonného, vůbec nějakou výhodou? Podle všeho ani ne. Chráněnci levicových skupin mohou stokrát porušit zákony o ochraně hranic, dopouštět se opakovaně znásilnění, loupeží i terorismu – a přesto se udržet v přízni oficiálních vládnoucích orgánů. Pravicové skupiny, jež by proti této neutuchající zločinnosti chtěly protestovat, jsou okamžitě zpacifikovány, bez ohledu na legalitu. Pokrok se přece nemusí držet dýchavičného tempa zákona.

Přes veškeré úsilí desítek pravicových stran a aktivistických skupin v uplynulých desetiletích (nebo dokonce staletích) nevidíme žádný znatelný zvrat, zastavení a dokonce ani zpomalení implementace programu levice. Otevřeně pravicové skupiny typicky dosáhnou dílčího skromného úspěchu, aby byly obratem rozdraceny a následně vyšuměly do ztracena. Nová generace pravičáků se o nich ani nedozví, a tak bývá v upřímné víře, že je konečně připravena zjevit lidu své evangelium, opětovně rozdracena. Jedině kontrolovaná opozice typu amerických a evropských středopravých „konzervativních“ stran smí existovat kontinuálně – a tyto strany jsou k ničemu, možná ani to ne.

Co je tedy třeba udělat? Mé doporučení zní **pasivismus**. V krátkodobém horizontu se sice politická akce a aktivismus jeví velice okázale, působivě a navíc zdá se, že budí ze sna ty správné lidi, s větším odstupem však mívají veřejná politická činnost a aktivismus výsledky v podstatě nulové. Hlavním přínosem pravicového aktivismu – tedy tam, kde nekončí doživotními rozsudky odnětí svobody – je to, že mimoděk pomáhá utvářet vazby mezi pravicově smýšlejícími lidmi. Což je dobře, dokonce skvěle: pevné svazky mezi pravicově smýšlejícími lidmi potřebujeme jako sůl. Mnohé fungující přátelství, manželství, děti, kariéry, rodiny a sítě by dnes neexistovaly bez pravicového aktivismu a veřejných politických skupin. Tento benefit je však spíš náhodný.

Tyto organizace si zpravidla dávají za cíl ovlivnit oficiální politický proces. Politické manévry a protesty bez státní moci, která by jim dodala smysl. Hlavním plusem je tak budování vztahů, což lze však provozovat ještě účinněji, věnuje-li se méně času aktivismu a více upevňování vztahů.

Shodou okolností oněch několik případů efektivního pravicového aktivismu nacházíme právě tam, kde vládnou pravicové vlády a zemi spravují přirozeně pravicová spojení mafiózní, venkovských patriarchů a příslušníků místních bezpečnostních sil, nikoliv média, akademické kruhy a trvalá byrokracie. Opakovaně jsme měli příležitost ujistit se, že soupeřící středopravé a středolevé strany se na Západě ochotně spojí, aby předešly vzestupu vlivu krajně pravicových uskupení. V Maďarsku si však krajně pravicový Jobbik stěžuje, že většinová strana Fidesz kopíruje jejich program, aby jim přebrala voliče. To jen dokládá výše popsání: veřejné protesty a aktivismus nejsou cestou k moci, ale jejím konečným výsledkem.

Jestliže se tedy míníte stát pravicovým aktivistou, doporučuji se nejprve přestěhovat na východ Evropy, kde bude policie předstírat slepotu v případě, že se rozhodnete strávit nějaký

kvalitní čas s anarchistou v černé kukle s transparentem „No Borders“. Na Západě si policisté pohlídají nejen to, aby byl váš protest proti anarchistům velice tichý a civilizovaný, ale pokud si doslova nebo přeneseně řečeno na anarchistu otevřete hubu, zatknou vás pro podněcování násilí, případně blahosklonně přehlédnou skupinku anarchistů v černých šátcích, usilovně s pákami pracujících na vašem vozidle. Když dáte levičákovi ránu, zavinil jste násilí svou pěstí – pokud dá ránu on vám, zavinil jste jej svými slovy. Chcete-li být aktivistou, najděte si takovou zemi, kde výše popsané neplatí.

Aktivismus je pro stát buď nebezpečný, nebo neškodný – v takovém případě jde o **larp**, bez šance dosáhnout trvalejších řešení problémů naší civilizace. Pokud je však nebezpečný, buď už o zločin jde – nebo se jím stane v momentě, kdy si vás někdo všimne. Jen proto, že státu momentálně chybí právní berlička k vašemu rozdrčení, neznamená, že si ji rychle nenajde, případně k tomuto účelu neupraví existující legislativu. V reálu se pak stát ani nebude muset v takovém případě řídit platným právem: plán Angely Merkelové na přesídlení poloviny Blízkého východu do Bavorska není podle evropského práva legální, což jí zdá nijak nevadilo a dokonce to ani nevyvolalo větší pobouření. Určitě nechcete být tím prvním, v jehož procesu se zjistí, že první dodatek americké ústavy se nevztahuje na nenávistné projevy nebo že vaše názory představují emocionální násilí pro chráněné skupině a jsou tudíž stejně škodlivé jako násilí fyzické.

Cesta k trvalému uskutečnění pravicových cílů tak musí začít zřeknutím se aktivismu. Pravicový aktivismus totiž představuje pro systém výzvu jen teoreticky. Ve skutečnosti dodává systému vitalitu a kdyby bylo možné sehnat dost pravicových aktivistů k úplnému svržení systému, dávno by k tomu došlo: jeden obecně odsuzovaný muž se kdysi dostal velice blízko, nakonec ale selhal i on, když se ukázalo, že Spojené království a Spojené státy si raději za spojence zvolí genocidní sovětské komunisty – a žádné další pravicové hnutí se od té doby této metě ani nepřiblížilo.

S postupující sestupnou tendencí vývoje se mi nejeví příliš opodstatněně víra, že by se to mělo povést nějakému budoucímu hnutí.

Úvaha Marka Yuraye *Right-Wing Activism Always Fails* vyšla na stránkách Social Matter 5. dubna 2016.